

er nedsat saaledes, at den svarer til den blindes Arbejdsevne, og saaledes, at de vanføre og lemlæstede altsaa kan tages med ind under Loven. Men naar jeg og mine Medarbejdere i Indenrigsministeriet blev enige om ikke at tage de vanføre og lemlæstede med, var det, fordi Mænd og Kvinder, som særlig har med disse ulykkelige at gøre, hævdede, at det var betænkeligt at stille disse ganske paa samme Maade i Lovforslaget som de blinde, fordi den store Virksomhed, der øves paa den store, statsunderstøttede Anstalt for at hjælpe vanføre og lemlæstede til en saa stærk Brug af deres Legeme som muligt, maaske kunde komme til at lide derunder, og det turde jeg ikke, i hvert Tilfælde uden nøje Overvejelse, sætte min Mening imod. Jeg vil altsaa sige til de ærede Medlemmer, som har haft den samme Opfattelse, som det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds, at det ingenlunde er nogen Utilbøjelighed til at tage saa mange med som muligt, der er Grunden til, at Lovforslaget kun omhandler de blinde, men udelukkende Ønsket om saa hurtigt som muligt at faa Sagen afgjort for de blindes vedkommende, da den nu har staaet paa saa længe. Men, den Opfordring, som det ærede Medlem har givet mig sammen med den, jeg har faaet i Folketinget, vil selvfølgelig blive erindret i Indenrigsministeriet og give Anledning til fortsat Overvejelse af, hvorledes Sagen kan føres videre frem.

Til det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Lewinsky) vil jeg gerne have Lov til at sige, at det Spørgsmaal, han fremførte, selvfølgelig for mig er af stor Interesse, men at jeg dog tvivler om, at det vil være rigtigt at tage det op til Løsning just i denne Lov, idet dette kan medføre visse Vanskeligheder. Jeg vil henvise saavel det ærede Medlem som det ærede Medlem for 6te Kreds, som talte om de tuberkuløses Stilling, og i øvrigt ogsaa det ærede Medlem for 8de Kreds til det lille Middel, der foreslaas anvendt i det Cirkulære af 15. Januar 1914, der er udsendt til Amtmændene for saa vidt muligt at forbedre de andre ulykkelige Stilling, som ikke berøres af den foreslaaede Ændring i Fattiglovens § 61. Under Forhandlingerne i Folketinget fremkom der forskellige Udtalelser, som gav Anledning til, at Ministeriet udsendte dette Cirkulære, som henleder Opmærksomheden paa, at Hjælpekasseinstitutionen maa siges at have en Opgave her, og at de indskrænkende Bestemmelser, som Hjælpekasseinstitutionen i øvrigt er underkastet,

maa siges at være hævdede for disse særlige Forholds Vedkommende. I Hjælpekasse-loven gives jo Ret til Undtagelser baade fra Bestemmelsen om Beløbets Størrelse og Understøttelsens Varighed, naar særlige Forhold er til Stede, og jeg tror, at man fra alle Sider er enig om, at deres Forhold, der omtales i § 61, er af en saadan særlig Karakter, at man kan sige, at Hjælpekasselovens Begrænsninger ikke skal gælde for dem. Dette er naturligvis kun en Hjælp, der kan anvendes midlertidigt, og den bør ikke sinke Bestræbelserne for at komme videre i den af det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Johnsen) og det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Lewinsky) fremhævede Retning, men det er dog et Middel, som i nogen Maade vil kunne anvendes til at hjælpe disse ulykkeligt stillede over de værste Følger af deres Ulykke.

Vejstrup: Jeg tør ikke benægte Rigtigheden af den Forklaring, den højtærede Minister gav af Ordet „Idiot“. Den højtærede Minister gav Ordet den Forklaring, at det betyder Privatmand, men jeg synes dog ikke, at Ordet „Idiot“, naar man anvender det i Danmark, har noget med Ordet Privatmand at gøre. Naar jeg har gjort opmærksom paa det, er det ganske særlig, fordi Ordet „Idiot“ støder mig, brugt i en dansk Lov. Forholdet er jo det, at de Mennesker, man betegner som Idioter, er dem, man regner for de mest aandssvage i Landet, men vi har ingen Anstalter, vi kalder Idiotanstalter, vi har Aandssvageanstalter. Derfor synes jeg, at det var rimeligt, om man brugte Betegnelsen: „aandssvage“ i Lovgivningen i Stedet for Ordet „Idioter“, der, som jeg sagde før, nærmest betragtes som et Skældsord.

Indenrigsministeren (Rode): Jeg vil paa ingen Maade modsige det ærede Medlem, for det er fuldkommen rigtigt, at Anstalterne betegnes Aandssvageanstalter. Hvad jeg har villet sige, er kun, at det ikke har været Hensigten, at Ordet, som det findes her, skulde bruges i nedsættende Betydning med Hensyn til dem, det omtaler, men kun betegne det samme som Ordet „aandssvag“.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.